

Anne Sofie von Otter, mezzosoprano

Kristian Bezuidenhout, fortepiano

«Ha començat al jardí la tardor.
Un vent menut li fa oscil·lar les fulles,
i jo pressento pàl·lides despulles
a cada insistent somriure de flor.
Si demà plou s'escolerà el color
pels petits traus de les fredes agulles,
i el sol, esbiaixat, farà curulles
les branques d'or ensems que de dolçor. [...]»

Narcís Comadira,
Inici de tardor

Programa

Palau Grans Veus
DIMARTS 09.01.18– 20.30 h
Sala de Concerts

Anne Sofie von Otter, mezzosoprano
Kristian Bezuidenhout, fortepiano

I Part

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)	
<i>Komm liebe Zither, komm, KV 351</i>	2'
<i>Als Luise die Briefe ihres ungetreuen Liebhabers..., KV 520</i>	2'
<i>Abendempfindung KV 523</i>	5'
<i>An Chloe, KV 524</i>	3'
Franz Schubert (1797-1828)	
<i>Allegretto en Do menor, D. 915</i>	6'
<i>Adagio en Sol major, D. 178</i>	7'
Franz Joseph Haydn (1732-1809)	
<i>Arianna a Naxos, Hob. XXVIb:2</i>	19'

II Part

Adolf Fredrik Lindblad (1801-1878)	
<i>En sommardag</i>	2'
<i>Svanvits sång</i>	3'
<i>En ung flickas morgonbetraktelse 2</i>	8'
Franz Schubert	
“Der Vollmond strahlt“, ària d’Axa de <i>Rosamunde</i> , D. 797/3b	3'
<i>So lasst mich scheinen, D. 877/3</i>	3'
<i>Die Sterne, D. 939 (4’)</i>	4'
Segon moviment de la <i>Sonata in Mi bemoll major, D. 568</i> (Andante molto)	6'
<i>Der Winterabend, D. 938</i>	7'
<i>Waldesnacht, D. 708</i>	7'

El primer lied

©Mats Bäcker

©Marco Borggreve

El lied és una forma genuïnament germànica i prototípicament romàntica, que dona a la cançó una forma “culta”, però sense renunciar als seus inicis a una estructura. L’ús que els primers autors van fer de textos poètics d’alguns dels principals artífexs de l’Sturm und Drang –el moviment cultural equivalent a la Il·lustració en terres germàniques–, com ara Goethe, Schiller o Hölderlin, vol reivindicar, a més, la llengua alemanya com a instrument genuïnament comunicatiu, amb obres pensades per a un cercle escollit de melòmans disposats a deixar-se endur pel doble llenguatge, el de la paraula i el de la música; de bracet la veu i el piano.

El recital que aquesta nit proposen la mezzosoprano Anne Sophie von Otter i el pianista Kristian Bezuidenhout al davant d’un instrument d’època, suposa una incursió pel món de la primera generació de liederistes, que culmina amb les obres de Franz Schubert. I fins i tot inclou pàgines ben poc prodigades d’Adolf Fredrik Lindblad (1801-1878), compositor suec que, tot i una gens menyspreable

producció cambrística, orquestral i fins i tot autor de l’òpera *Frondörerna*, és autor d’uns dos-cents *lieder* d’influència mozartiana. Serà el cas d’*En Sommardag* (Un dia d’estiu, del 1840) i d’*Svanvits sång* (El cant del cigne, del 1822), tot i que *En ung flickas morgonbetraktelse* (Reflexió matinal d’una donzella, segurament del 1836) s’apropa molt més a l’esperit schubertià.

Franz Joseph Haydn (1732-1809) i Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) són alguns dels autors del lied incipient. Tanmateix, *Ariadne auf Naxos* de Haydn no és un lied sinó una cantata, escrita per a veu i piano, tot i que també n’hi ha una versió amb acompanyament orquestral. Escrita entre el 1789 i el 1790, és una peça estructurada en quatre parts: recitatiu, ària (“Dove sei, mio bel tesoro?”), recitatiu i ària (“Ah! Che morir vorrei”). Tot i que Haydn no va ser mai un destacat autor d’òpera (malgrat haver-ne escrit més de vint), aquesta peça revela els dots dramàtics del músic, que va ser capaç de traduir la desolació d’Ariadna, abandonada per Teseu a l’illa de

Naxos. Els girs melòdics, el dibuix expressiu del piano i la sàvia escriptura vocal fan d’aquesta obra una de les millors escrites pel músic de Rohrau per a la veu humana.

Mozart és autor d’una trentena de *lieder*, alguns per a lògies maçòniques i d’altres per a vetllades en què ell mateix s’assegué al piano per acompanyar les interpretacions vocals d’amics (o amigues) i col·legues. L’any més prolífic en matèria liederística per part del músic salzburguès va ser el 1787, al qual pertanyen algunes obres mestres com les que escoltarem avui, la tardorena *Abendempfindung, Als Luise die Briefe ihres ungetreuen Liebhabers* i *An Chloe*. Un cas a part és *Komm lieber Zither, komm*, escrit entre el 1780 i el 1781 i que, tot i ser una cançó adreçada a una cítara, demana originàriament no pas un piano sinó una mandolina com a acompanyament de la sinuosa partitura vocal.

La primera gran generació de compositors liederístics culmina amb la immensa obra de Franz Schubert (1797-1828), de vida curta però amb una obra immensa, que va abordar tots els gèneres, des de la simfonia fins a l’òpera, passant per la música de cambra o la sacra. Però si hi ha un gènere que pràcticament és sinònim del músic vienès, aquest no és altre que el lied, amb més de sis-centes peces, algunes d’aplegades en tres grans cicles (*Die schöne Müllerin*, *Winterreise* i el pòstum *Schwanengesang*). Hi ha, però, cicles més curts, com ara els dels lieder sobre el *Wilhelm Meister* de Goethe (D. 877), al qual pertany per exemple l’intimista “So lasst mich scheinen”.

El recital que aquesta nit proposen la mezzosoprano Anne Sophie von Otter i el pianista Kristian Bezuidenhout al davant d’un instrument d’època, suposa una incursió pel món de la primera generació de liederistes, que culmina amb les obres de Franz Schubert.

El projecte per a l’òpera *Rosamunde* va quedar inacabat, però per sort en romanen per sempre alguns fragments orquestrals (una obertura, dos entreactes, dos ballets), tres números corals i “Der Vollmond strahlt”, romança –ària– per a contralt i orquestra. Es tracta d’una pàgina enyoradissa, en Fa menor, que evoca la lluna reflectint-se damunt de les muntanyes.

Waldesnacht (o *Im Walde*, D. 834) és del 1820 i està escrit amb la voluntat de plasmar la contradicció del viatger que s’extasia en el transcurs d’un viatge a través dels boscos, de nit, però que vol deixar de caminar. Les sinuositats del piano dibuixen a la perfecció els sentiments contradictoris del Wanderer.

Der Winterabend, D. 938 és un lied llarg, molt matisat i amb un text bellíssim de Karl Gottfried von Leitner que al·ludeix a la presència de la mort en un plàcid capvespre d’hivern. Escrit el gener del 1828, deu mesos abans de la mort del músic, pot tenir evidents ressonàncies autobiogràfiques. De just després és la segona versió de *Die Sterne*, D. 939, sobre

un text de l’esmentat Leitner. Amb no poca melangia, la cançó evoca la llum dels estels, que allunya de les tombes i, per tant, del record de la mort.

El concert d’avui, d’altra banda, també ens permetrà fer un tast de la gran producció schubertiana per a piano: la serena desolació de l’*Allegretto en Do menor*, D. 915 escrit el darrer any de vida de Schubert i contraposat al delicat *Adagio en Sol major*, D. 178 (del 1815, quan Schubert tenia divuit anys) i finalment el moviment central de la *Sonata D. 568*, un “Andante molto” en Sol menor de gran delicadesa i que transmet l’exquisida sensibilitat de l’autor de *La mort i la donzella*.

Jaume Radigales, professor de la Universitat Ramon Llull i crític musical

Biografies

©Mats Bäcker

Anne Sofie von Otter, mezzosoprano

La internacionalment aclamada mezzosoprano sueca Anne Sofie von Otter ha estat durant molt de temps considerada una de les cantants més destacades de la seva generació. La llarga i exclusiva relació amb el segell Deutsche Grammophon ha donat lloc a una gran quantitat de gravacions i nombrosos premis, com el d'artista de l'any de l'International Record Critics' Award, un Grammy a la millor interpretació vocal clàssica per *Des Knabe Wunderhorn* de Mahler, i el premi Diapason d'Or per l'enregistrament de cançons sueques amb el seu acompanyant habitual, Bengt Forsberg. En altres enregistraments importants, ha col·laborat amb artistes com Elvis Costello (*For the stars*) o el famós pianista de jazz Brad Mehldau (*Love songs*). El 2012 va llançar el disc *Sogno barocco*, amb L. García-Alarcón i el seu conjunt Capella Mediterranea, disc nominat a un premi Grammy, i el 2013, per a Naïve, enregistra *Douce France*, CD de *mélodies* i *chansons*. Altres enregistraments importants seus inclouen *Le nozze di Figaro* dirigida per J. Levine; *Idomeneo*, *La clemenza di Tito* i *Orfeo ed Euridice*, sota J. E. Gardiner; *Ariadante* i *Hercules* de Händel, dirigides per M. Minkowski, i *Ariadna auf Naxos*, amb G. Sinopoli.

Anne Sofie von Otter va guanyar reputació internacional a *Der Rosenkavalier* d'Strauss fent d'Octavian amb actuacions a la Royal Opera House de Londres, Bayerische Staatsoper de Munic, Opéra National de París i Staatsoper de Viena, amb J. Levine al Metropolitan de Nova York, i al Japó amb C. Kleiber.

Recentment cal destacar de Von Otter la seva

participació a *Iphigénie en Aulide*, en la producció de P. Audi per a la Nederlandse Opera, dirigida per M. Minkowski, disponible en DVD; o a l'òpera *Lulu* al Metropolitan, dirigida per F. Luisi. Ha destacat debutant en *Médeé* de Charpentier a l'Oper Frankfurt. Va actuar a l'òpera *Giulio Cesare* al Festival de Salzburg del 2012 amb un repartiment que incloïa C. Bartoli i A. Scholl. La temporada 2013-14 participà en la producció de Ch. Mathaler de *Les contes d'Hoffmann* al Teatre Real de Madrid, així com a *Die Götterdämmerung* a la Deutsche Oper de Berlín, dirigida per Sir S. Rattle, i a *The rake's progress* al Theater an der Wien, dirigida per M. Boder. La diversitat d'aquest repertori en constant evolució ha jugat un paper clau per mantenir la seva reputació internacional com a figura en el món de l'òpera.

Recentment ha actuat amb la Berliner Philharmoniker, sota la direcció de Sir S. Rattle; amb la Royal Concertgebouw Orchestra i D. Robertson, New York Philharmonic i Al. Gilbert, Boston Symphony Orchestra i D. Gatti, National Symphony Orchestra de Washington i C. Eschenbach i la Konserthuset Stockholm i S. Oramo. Von Otter ha interpretat el *Wesendonck Lieder* de Wagner amb l'Orchestre National du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, sota la direcció de M. Minkowski, i amb la Hr-Sinfonieorchester de Frankfurt, sota la direcció de P. Järvi, com a part del Bicentenari Wagner. El 2011 va aparèixer amb J. Kaufmann i la Berliner Philharmoniker, dirigits per C. Abbado, en la interpretació televisada de *La cançó de la terra*, amb motiu del centenari de la mort de Mahler.

©Marco Borggreve

Kristian Bezuidenhout, *pianoforte*

És un dels teclistes més notables i fascinants d'avui dia, igualment destre amb el *fortepiano*, el clavicèmbal i el piano modern. Nascut a Sud-àfrica el 1979, va iniciar els estudis musicals a Austràlia, que completà a l'Eastman School of Music (als Estats Units). Actualment viu a Londres. Després d'una etapa inicial com a pianista, va explorar els instruments de teclat antics, i va estudiar interpretació de continu. Va guanyar reconeixement internacional als 21 anys després de guanyar el prestigiós primer premi i el premi del públic al Concurs de Fortepiano de Bruges.

És convidat habitualment per *ensembles* capdavanters d'arreu: Freiburger Barockorchester, Les Arts Florissants, Orchestra of the Age of Enlightenment, Orchestre des Champs Élysées, Chicago Symphony Orchestra i Gewandhausorchester de Leipzig. Ha dirigit, com a convidat des del teclat, l'English Concert, Orkest van de Achttiende Eeuw, Tafelmusik, Collegium Vocale de Gant, Julliard 415, Kammerakademie de Potsdam i Dunedin Consort d'Edimburg, interpretant la *Passió de sant Mateu*.

Ha col·laborat amb cèlebres artistes, com John Eliot Gardiner, Philippe Herreweghe, Frans Brüggen, Trevor Pinnock, Giovanni Antonini, Isabelle Faust, Alina Ibragimova, Rachel Podger, Carolyn Sampson, Anne Sofie von Otter i Mark Padmore. La seva extensa i premiada discografia per a Harmonia Mundi inclou la integral de música per a piano de Mozart i Mendelssohn, i el primer volum dels *Concerts per a piano* de Mozart amb la Freiburger Barockorchester. El 2013 va ser nominat per la revista «Gramophone» com a artista de l'any. Properament llançarà el segon volum dels *Concerts per a piano* de Mozart amb la Freiburger Barockorchester.

Durant la temporada 2017-18 ocuparà el càrrec de director artístic de la Freiburger Barockorchester i el de principal director convidat amb l'English Concert. Com a solista actuarà juntament amb l'Orchestre des Champs Élysées dirigit per Philippe Herreweghe, i també amb Les Violons du Roy, dirigit per Jonathan Cohen. Els recitals com a solista i la música de cambra el portaran a Londres, Roma, Amsterdam, Stuttgart, Munic, Colònia, Berlín, als Estats Units i el Japó.

Després d'una etapa inicial com a pianista, va explorar els instruments de teclat antics, i va estudiar interpretació de continu

Textos

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Komm liebe Zither, komm, KV 351

Anònim

Komm, liebe Zither, komm
Du Freundin stiller Liebe,
Du sollst auch meine Freundin sein.
Komm, dir vertraue ich
Die geheimsten meiner Triebe,
Nur dir vertrau ich meine Pein.

*Vine, estimada citara, vine,
tu que ets amiga de l'amor callat,
has de ser també la meua amiga.
Vine i et confiaré
els més secrets dels meus afanys,
només a tu confiaré les meves penes.*

Sag ihr an meiner Statt,
Ich darfs ihr noch nicht sagen,
Wie ihr so ganz mein Herz gehört.
Sag ihr an meiner Statt,
Ich darfs ihr noch nicht klagen,
Wie sich für sie mein Herz verzehrt.

*Digues-li en lloc meu
que no puc dir-li encara
com és del tot seu el meu cor.
Digues-li en lloc meu
que no em puc queixar encara
per com es consum per ella el meu cor.*

Als Luise die Briefe ihres ungetreuen Liebhabers..., KV 520

Text de Gabriele von Baumberg (1768-1839)

Erzeugt von heißer Phantasie,
In einer schwärmerischen Stunde
Zur Welt Gebrachte, geht zugrunde,
Ihr Kinder der Melancholie!

*Productes d'una ardent fantasia,
vingudes al món en una hora
exaltada, expireu,
filles de la malenconia!*

Ihr danket Flammen euer Sein,
Ich geb euch nun den Flammen wieder,
Und all die schwärmerischen Lieder,
Denn ach! er sang nicht mir allein!

*Deveu a una flama el vostre ésser,
ara us torno a les flames,
amb totes les cançons exaltades
que va cantar, ai, no solament a mi!*

Ihr brennet nun, und bald, ihr Lieben,
Ist keine Spur von euch mehr hier.
Doch ach! der Mann, der euch geschrieben,
Brennt lange noch vielleicht in mir.

*Cremeu ara, i aviat, estimades,
no restarà ací cap rastre de vosaltres.
Però, ai!, potser l'home que us va escriure
cremarà encara molt de temps a dintre meu.*

Abendempfindung, KV 523

Text de Joachim Heinrich Campe (1746-1818)

Abend ist's, die Sonne ist verschwunden,
Und der Mond strahlt Silberglanz;
So entfliehn des Lebens schönste Stunden,
Fliehn vorüber wie im Tanz.

*És el vespre, el sol s'ha post,
i la lluna irradia raigs de plata;
així fugen les hores més belles de la vida,
passen corrent com en una dansa.*

Bald entflieht des Lebens bunte Szene,
Und der Vorhang rollt herab;
Aus ist unser Spiel, des Freundes Träne
Fließet schon auf unser Grab.

*Aviat fuig l'escenari acolorit de la vida
i cau el teló;
s'ha acabat el nostre joc, les llàgrimes de l'amic
cauen ja sobre la nostra tomba.*

Bald vielleicht (mir weht, wie Westwind leise,
Eine stille Ahnung zu),
Schließ ich dieses Lebens Pilgerreise,
Fliege in das Land der Ruh.

Werdet ihr an meinem Grabe weinen,
Trauernd meine Asche sehn,
Dann, o Freunde, will ich euch erscheinen
Und will himmelauf euch wehn.

Schenk auch du ein Tränchen mir und pflücke
Mir ein Veilchen auf mein Grab,
Und mit deinem seelenvollen Blicke
Sieh dann sanft auf mich herab.

Weih mir eine Träne, und ach! schäme
Dich nur nicht, sie mir zu weihn;
Oh, sie wird in meinem Diademe
Dann die schönste Perle sein!

An Chloe, KV 524

Text de Johann Georg Jacobi (1740-1814)

Wenn die Lieb’ aus deinen blauen,
Hellen, offnen Augen sieht,
Und vor Lust, hineinzuschauen
Mir’s im Herzen klopft und glüht.

Und ich halte dich und küsse
Deine Rosenwangen warm,
Liebes Mädchen, und ich schließe
Zitternd dich in meinen Arm!

Mädchen, Mädchen, und ich drücke
Dich an meinen Busen fest,
Der im letzten Augenblicke
Sterbend, nur dich von sich läßt;

Den berauschten Blick umschattet
Eine düstre Wolke mir,
Und ich sitze dann ermattet,
Aber selig neben dir.

Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Arianna a Naxos, Hob. XXVIb:2

Anònim

Adagio

Teseo mio ben, dove sei? Dove sei tu?
Vicino d’averti mi pareo,
ma un lusinghiero sogno fallace m’ingannò.
Già sorge in ciel la rosea Aurora,
e l’erbe e i fior colora Febo
uscendo dal mar col crine aurato.
Sposo, sposo adorato, dove guidasti il piè
Forse le fere ad inseguir
ti chiama il tuo nobile ardor.

*Aviat potser (com en un zèfir suau,
m’arriba un tranquil pressentiment),
acabaré el pelegrinatge d’aquesta vida
i volaré cap al país de la pau.*

*Quan ploreu davant la meva tomba
contemplant tristos les meves cendres,
llavors, amics, apareixeré davant vostre
com un alè celestial.*

*Regala’m tu també una llàgrima i planta
una violeta damunt la meva tomba,
i amb la teva mirada plena de vida
mira’m dolçament.*

*Dedica’m una llàgrima i, ai,
no t’avergonyeixis de dedicar-me-la;
oh! serà en la meva diadema
la perla més bella!*

*Quan l’amor mira pels teus ulls,
blaus, clars i radiant,
i miren plens de plaer,
el meu cor batega i s’inflama.*

*I et prenc, i beso ardentment
les teves galtes rosades,
estimada noia, i tremolant
t’estrenyo entre els meus braços.*

*Noia, noia, i et premo fort
contra el peu pit;
només a l’últim moment,
morint, et deixaré anar.*

*Un núvol sinistre enfosqueix
la mirada embriagada,
i m’assec llavors cansat
però feliç al teu costat*

*Teseu, estimat, on ets? On ets?
Em semblava que eres a prop,
però només era un somni.
Ja surt al cel la rosada Aurora,
i herbes i flors colora Febo
sortint del mar amb la seva crinera d’or.
Espòs, espòs adorat, on dirigeixes les passes,
potser a caçar les feres
et crida el teu noble ardor.*

Ah vieni, ah vieni, o caro,
ed offrirò più grata preda ai tuoi lacci.
Il cor d’Arianna amante, che t’adora costante,
stringi, stringi con nodo più tenace,
e più bella la face splenda del nostro amor.
Soffrir non posso d’esser da te divisa un sol istante.
Ah di vederti, o caro, già mi strugge il desio;
ti sospira il mio cor, vieni, vieni idol mio.

Aria (largo)

Dove sei, mio bel tesoro,
chi t’invola a questo cor?
Se non vieni, io già mi moro,
né resisto al mio dolor.
Se pietade avete, oh Dei,
secondate i voti miei,
a me torni il caro ben.
Dove sei? Teseo!
Dove sei?

Recitativo

Ma, a chi parlo? Gli accenti Eco ripete sol.
Teseo non m’ode, Teseo non mi risponde,
e portano le voci e l’aure e l’onde.
Poco da me lontano esser egli dovia.
Salgasi quello che più d’ogni altro
s’alza alpestre scoglio; ivi lo scoprirò.
Che miro? Oh stelle, misera me,
quest’ è l’argivo legno!
Greci son quelli!
Teseo! Ei sulla prora!
Ah m’ingannassi almen ...
no, no, non m’inganno.
Ei fugge, ei qui mi lascia in abbandono.
Più speranza non v’è, tradita io sono.

Teseo, Teseo, m’ascolta, Teseo!
Ma oimè! vaneggio!
I flutti e il vento lo involano per
sempre agli occhi miei.
Ah siete ingiusti, o Dei,
se l’empio non punite! Ingrato!
Perchè ti trassi dalla morte
dunque tu dovevi tradirmi!
E le promesse, e i giuramenti tuoi?
Spergiuro, infido! hai cor di lasciarmi.
A chi mi volgo, da chi pietà sperar?
Già più non reggo,
il piè vacilla, e in così amaro istante
sento mancarmi in sen
l’alma tremante.

Aria

A che morir vorrei in sì fatal momento,
ma al mio crudel tormento
mi serba ingiusto il ciel.
Misera abbandonata non ho chi mi consola.
Chi tanto amai s’invola barbaro ed infedel.

*Ah, vine, vine, oh estimat,
i oferiré una presa més dolça als teus rulls.
El cor de l'enamorada Ariadna, que t'adora constant,
abraça’l, abraça’l amb nusos més fermes,
i llui més bella la torxa del nostre amor.
No puc suportar estar separada de tu ni un instant.
I em consumeix, estimat, el desig de veure’t;
el meu cor sospira per tu, vine, vine, estimat!*

*On ets, mon bell tresor,
qui t’ha robat a aquest cor?
Si no vens, em moriré,
no resisteixo el meu dolor.
Si teniu pietat, oh déus,
ajudeu els meus precs,
torneu-me el meu estimat.
On ets? Teseu!
On ets?*

*Però, a qui parlo? Només l’eco repeteix les paraules.
Teseu no em sent, Teseu no em respon,
i els vents i les ones s’emporten les veus.
No pot ser lluny de mi.
Si pujo a la roca que s’alça més alta
que cap altra, el descobriré.
Què veig? Oh, estrelles, pobre de mi,
és el vaixell d’Argos!
Aquells són grecs!
Teseu! És a la prora!
Ah, si almenys m’equivocoés...
No, no, no m’equivoco.
Fuig, em deixa abandonada.
No hi ha cap esperança, m’ha traït.*

*Teseu, Teseu, escolta’m, Teseu!
Però ai! Deliro!
Les ones i el vent el roben
per sempre dels meus ulls.
Ah, sou injustos, oh déus,
si no castigueu el malvat! Ingrat!
Per què et vaig salvar de la mort
si m’havies de trair?
I les teves promeses, els teus juraments?
Perjur, infidel! Tens cor per abandonar-me!
A qui m’haig de dirigir esperant pietat?
Ja no ho suportó,
els meus peus vacil·len, i en uns moments
tan amargs, sento que em manca valor
en l'ànima tremolosa.*

*Ah, voldria morir en un moment tan fatal,
però el meu cruel turment
decreta injust el cel.
Pobra abandonada, no tinc ningú que em consoli,
el que tant vaig estimar se’n va, bàrbar i infidel.*

Adolf Fredrik Lindblad (1801-1878)

En sommardag

Text d’Adolf Fredrik Lindblad

O, ljuva sommarfläkt,
som mina kinder smeker!
O! huru svalt och täckt
din kyss min tinning rört!
Ditt glada sus jag hör,
då du med blomstren leker,
och mera skön du gör
den dröm, som nyss du stört.

Hör, vilken sång
ur sjö och skogar klingar
Ack, tysta smärtan ned,
som än min ande tvingar!
Kom, milda sommarfläkt!
Av dina vingar täckt,
ingen glädje jag begär,
men ro mig blott beskär!

Hör, vilken röst Hear,
i dina suckar talar
O! hur mitt kvalda bröst
du tjusar och hugsvalar!
Far, milda sommarvind
Hälsa till björk och lind!
Deras frid jag njuta fick,
men blott ett ögonblick.

Svanvits sång

Text d’Adolf Fredrik Lindblad

Stilla, o stilla!
Somna från storm och snö!
Ensliga lilla,
nu är det tid att dö!
Kallt är kring dal och sjö;
stilla, o stilla!

Skuggan låt gömma
vad du njöt och led;
glömma, o glömma
sådan är solens sed!
Lär dig, i nattens fred,
glömma, o glömma!

Tystna då, tystna,
töm i en suck din själ!
Upphör att lyssna;
livet dig bjöd farväl:
”Arma, god natt, sov väl!”
Tystna då, tystna!

*Oh, agradable brisa estiuenca,
que acarona les meves galtes!
Oh, amb quina frescor i castedat
tocà el teu bes les meves temples!
Sento el teu alegre sospir,
quan jugues entre les flors,
i fas molt més atractiu
el somni que interromperes.*

*Escolta la cançó
que ressona pel llac i els boscos.
Ah, sufoca la pena
que domina la meva ànima.
Vine, agradable brisa estiuenca!
Abraçada per les teves ales,
no ambiciono cap altra joia,
només porta’m la teva pau!*

*Escolta, una veu parla
entre els teus sospirs.
Oh, com encises i confortes
el meu pit treballador!
Continua, dolça brisa estiuenca,
saluda cada bedoll i til·ler!
He gaudit de la brisa que porten,
encara que només per un moment.*

*Oh, calma, calma!
Dorm entre tempesta i neu!
Home solitari,
ara és hora de morir!
La vall i el llac són freds,
calma, calma!*

*Que les ombres amaguin
tot el que portà plaer i pena;
oblida-ho, oh, oblida-ho
perquè aquest és el camí del sol!
Aprèn en la pau de la nit
a oblidar, oh, a oblidar!*

*Calla, doncs, calla,
buida la teva ànima amb un sospir!
Deixa d’escoltar
el comiat de la vida:
“Pobra criatura, bona nit, dorm bé!”
Calla, doncs, calla!*

En ung flickas morgonbetraktelse 2

Text d’Adolf Fredrik Lindblad

Jag är så glad idag!
Han kommer hit idag!
Då få vi unga dansa och sjunga;
De gamla le däråt.

Men ack hur klär jag mig rätt,
att jag honom må behaga?
Den blå klädningen sitter så nött;
Den tror jag jag ska taga?
Och blommorna blå,
de klä mig väl också?
Och han ska dess mening förstå.

Men tänk om han frestar mig
och frågar: Älskar du mig?
Då svarar jag genast nej.
Men bör jag svara nej?
Förstås att jag svarar nej.

Jag är så glad idag...

*Avui sóc molt feliç!
Avui em visitarà.
I els joves ballarem i cantarem;
mentre els vells es riuran de nosaltres.*

*Però què em posaré
que li atregui?
El meu vestit blau em cau molt bé;
em penso que me’l posaré.
I flors blaves,
també em cauran bé?
I ell entendrà el seu significat.*

*Però pensa només que em tempta
i pregunta: M’estimes?
I li contestaré que no.
Però li haig de dir que no?
És clar que li diré que no.*

Avui sóc molt feliç...

Franz Schubert

Romança

Ària d’Axa de l’òpera Rosamunde, Fürstin von Cypern, D. 797/3b

Text de Wilhelmine Christiane von Chézy (1783-1856)

Der Vollmond strahlt auf Bergeshöhn –
Wie hab’ ich dich vermißt!
Du süßes Herz! es ist so schön,
Wenn treu die Treue küßt!

Was frommt des Maien holde Zier?
Du warst mein Frühlingsstrahl!
Licht meiner Nacht, o lächle mir
Im Tode noch einmal!

Sie trat hinein beim Vollmondschein,
Sie blickte himmlewärts:
“Im Leben fern, im Tode dein!”
Und sanft brach Herz an Herz.

*Brilla la lluna plena a les altes muntanyes;
com t’he enyorat!
Dolç cor, que n’és de bell
que et besí, fidel, la fidelitat!*

*De què serveixen els bells ornaments del maig?
Tu eres el meu raig de primavera!
Il·lumina la meva nit, oh, somriu-me
encara una vegada abans de morir!*

*Ella arribà a la llum de la lluna plena
i mirà cap al cel:
“Luny de tu en la vida, teva en la mort!”
i dolçament lliurà el seu cor al meu.*

So lasst mich scheinen, D. 877/3

Text de Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

So laßt mich scheinen, bis ich werde,
Zieht mir das weiße Kleid nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes feste Haus.

Dort ruh’ ich eine kleine Stille,
Dann öffnet sich der frische Blick;
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz zurück.

*Deixeu-me lluir, mentre visqui;
no em traieu el vestit blanc!
M’apresso a deixar la bella terra
cap a aquella sòrdida morada fosca.*

*Descansaré allà en curta pau,
després s’obrirà la fresca mirada
i deixaré llavors darrere meu
els simples embolcalls, la cinta i la corona.*

Und jene himmlische Gestalten
Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
Und keine Kleider, keine Falten
Umgeben den verkärten Leib.

Zwar lebt’ ich ohne Sorg’ und Mühe,
Doch fühlt ich tiefen Schmerz genug.
Vor Kummer altert’ ich zu frühe;
Macht mich auf ewig wieder jung!

Die Sterne, D. 939

Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner (1800-1890)

Wie blitzen
Die Sterne
So hell durch die Nacht!
Bin oft schon
Darüber
Vom Schlummer erwacht.

Doch schelt’ ich
Die lichten
Gebilde d’rum nicht,
Sie üben
Im Stillen
Manch heilsame Pflicht.

Sie wallen
Hoch oben
In Engelgestalt,
Und leuchten
Dem Pilger
Durch Heiden und Wald.

Sie schweben
Als Bothen
Der Liebe umher,
Und tragen
Oft Küsse
Weit über das Meer.

Sie blicken
Dem Dulder
Recht mild in’s Gesicht,
Und säumen
Die Thränen
Mit silbernem Licht.

Sie weisen
Von Gräbern
Gar tröstlich und hold
Uns hinter
Das Blaue
Mit Fingern von Gold.

So sei denn
Gesegnet
Du strahlige Schar!

*I aquelles figures celestials
no pregunten si ets home o dona,
i cap vestit, ni cap arruga
cobriran el cos transfigurat.*

*Vaig viure certament sense penes ni molèsties,
però vaig sentir un profund dolor.
L’aflicció em va envellir massa aviat...
Feu-me jove per sempre més!*

*Que clares
brillen
les estrelles de la nit!
M’han despertat
sovint
del meu son.*

*Però no censuro
per això
llurs llunts senyals,
car fan
en silenci
moltes obres sanïtoes.*

*Mentre bateguen
allà dalt
amb angèlica figura,
il·luminen
el pelegrí
pels boscos i pels prats.*

*Suren
pertot arreu
com a missatgers d’amor,
i sovint
porten besades
més enllà dels oceans.*

*Miren
dolçament
la cara del malaurat,
i fistonegen
les llàgrimes
amb llum de plata.*

*I mostren
les tombes
amb confiança i dolçor,
en les nits
blaves,
amb els seus dits d’or.*

*Sigues, doncs,
beneïda,
brillant munió!*

Und leuchte
Mir lange
Noch freundlich und klar.

Und wenn ich
Einst liebe,
Sei hold dem Verein,
Und euer
Geflimmer
Laßt Segen uns sein.

Der Winterabend, D. 938

Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner

Es ist so still und heimlich um mich,
Die Sonn’ ist unter, der Tag entwich,
Wie schnell nun heran der Abend graut! –
Mir ist es recht, sonst ist mir’s zu laut.
Jetzt aber ist’s ruhig, es hämmert kein Schmied,
Kein Klempner, das Volk verlief, und ist müd;
Und selbst, daß nicht raßle der Wagen Lauf,
Zog Decken der Schnee durch die Gassen auf.

Wie thut mir so wohl der selige Frieden!
Da sitz’ ich im Dunkel, ganz abgeschieden,
So ganz für mich; – nur der Mondenschein
Kommt leise zu mir in’s Gemach herein.
Brauche mich aber nicht zu geniren,
Nicht zu spielen, zu conversiren.
Oder mich sonst attent zu zeigen.

Er kennt mich schon und läßt mich schweigen.
Nimmt nur seine Arbeit, die Spindel, das Gold,
Und spinnet stille, webt und lächelt hold,
Und hängt dann sein schimmerndes Schleiertuch
Ringsum an Geräth und Wänden aus.
Ist gar ein stiller, lieber Besuch,
Macht mir gar keine Unruh’ im Haus’.
Will er bleiben, so hat er Ort,
Freut’s ihn nimmer, so geht er fort.

Ich sitze dann stumm im Fenster gern’,
Und schaue hinauf in Gewölk und Stern.
Denke zurück, ach weit, gar weit,
In eine schöne, verschwund’ne Zeit.
Denk’ an sie, and das Glück der Minne,
Seufze still, und sinne und sinne.–

Waldesnacht, D. 708

Text de Carl Wilhelm von Schlegel (1772-1829)

Windes Rauschen, Gottes Flügel,
Tief in kühler Waldesnacht;
Wie der Held in Rosses Bügel,
Schwingt sich des Gedankens Macht.
Wie den alten Tannen sausen,

*I lluu per a mi
clara i amable
encara molt de temps.*

*I si un dia estimo,
mira propici
l’aparellament,
i que els teus
centelleigs
ens beneeixin!*

*Hi ha tanta pau, tot és tan tranquil al meu voltant!
El sol s’ha post, ha fugit el dia.
Que ràpida ha arribat ara la nit!
Em plau, el dia és massa sorollós per a mi.
Però ara hi ha silenci, no martelleja cap ferrer,
ni cap llauner, la gent se n’ha anat i està cansada.
I àdhuc, perquè no sotraguin els cotxes pels camins,
la neu ha posat una catifa sobre els carrers.*

*Com m’agrada la santa pau!
M’assec en l’obscuritat, aïllat de tot,
tot sol amb mi mateix.
Només la llum de la lluna arriba silenciosa a la cambra.
No em cal molestar-me,
ni jugar, ni conversar,
ni tan sols mostrar-me atent.*

*Ja em coneix i em deixa callar.
Emprèn la seva tasca, el fus i l’or,
i fila en silenci, teixint i somrient amable,
i després penja la seva centellejant mantellina
per damunt dels mobles i les parets.
És una visita callada i benvinguda,
mai no fa enrenou a casa.
Si vol quedar-se, hi tindrà lloc,
si no li agrada per sempre, pot anar-se’n.*

*M’agrada llavors asseure’m a la finestra,
i mirar enlaire als núvols i les estrelles,
i recordar el passat, llunyà, ai, molt llunyà,
una bella època passada.
Penso en ella, en la felicitat de l’amor,
sospiro en silenci, i penso i penso...*

*Murmuris del vent, ales de Déu,
profunda en la freda nit del bosc,
com l’heroi a l’estrep del corser,
s’aixeca la força del pensament.
Com el brogit dels vells avets,*

Hört man Geistes Wogen brausen.

Herrlich ist der Flamme Leuchten
In des Morgenglanzes Roth,
Oder die das Feld befeuchten,
Blitze, schwanger oft von Tod.
Rasch die Flamme zuckt und lodert,
Wie zu Gott hinaufgefodet.

Ewig's Rauschen sanfter Quellen,
Zaubert Blumen aus dem Schmerz;
Trauer doch in linden Wellen
Schlägt uns lockend an das Herz;
Fernab hin der Geist gezogen,
Die uns locken, durch die Wogen.

Drang des Lebens aus der Hülle,
Kampf der starken Triebe wild;
Wird zur schönsten Liebesfülle,
Durch des Geisters Hauch gestillt.
Schöpferischer Lüfte Wehen
Fühlt man durch die Seele gehen.

Windes Rauschen, Gottes Flügel,
Tief in dunkler Waldesnacht!
Frei gegeben alle Zügel,
Schwingt sich des Gedankens Macht,
Hört in Lüften ohne Grausen
Den Gesang der Geister brausen.

Traduccions de Manuel Capdevila

se senten braolar les onades dels esperits.

*Magnífica és la resplendor de les flames,
vermella en l'aurora matutina,
o en els llamps que il·luminen els camps,
portadors sovint de la mort.
De pressa s'encén i crema la flama,
com si Déu l'hagués cridat amunt.*

*El raig etern de les dolces fonts
converteix en flors les penes,
però la tristesa, en ones suaus,
batega encrespada en el cor;
molt lluny se n'ha anat l'esperit,
amb les ones que ens encrespen.*

*Impuls de la vida des de l'embolcall,
la lluita dels brots, forts i salvatges,
arribarà a la més bella plenitud d'amor,
apacada per l'hàlit de l'esperit.
Se sent bufar entre les ànimes
l'alè de vents creadors.*

*Murmuris del vent, ales de Déu,
profunda en la freda nit del bosc,
deslligades totes les brides,
s'aixeca la força del pensament.
Sense cap por se sent braolar,
en els vents, el cant dels esperits.*

Palau de la Música Catalana

Una constel·lació de veus enlluernadora

Piotr Beczala
Cançons de Tosti
i napolitanes
DIVENDRES, 02.02.18

**Mark Padmore
& Cor de Cambra
del Palau**
Schubert i Britten
DIMECRES, 14.03.18

**Diana Damrau
& Jonas Kaufmann**
Cançoners italià de Wolf
DISSABTE, 24.02.18

**Bryn Terfel
& Orquestra
Gulbenkian Lisboa**
Wotan i Boris
DIVENDRES, 06.04.18

**Matthias Goerne
& Freiburger
Barockorchester**
Cantates 56 i 82 de Bach
DIMARTS 01.05.18 – 17.30 h

Olga Peretyatko
Àries d'òpera i cançons
de Mozart, Donizetti
i Bellini
DIJOUS, 31.05.18

Juan Diego Florez
DIMARTS, 17.04.18

**Philippe Jaroussky,
Cor de Cambra del Palau
& I Barocchisti**
Orfeo ed Euridice de Gluck
DIMARTS 05.06.18 – 20.30 h

Descomptes a partir del 10% a www.palaumusica.cat/packs

Taquilles del Palau de la Música
Tlf.: 902 442 882
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi de Farmacèutics de Barcelona – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea– Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Mecenes d'Honor

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Tardes al Palau
DILLUNS, 22.01.18 – 19 h
Sala de Concerts

Josep Bros, tenor
Elisabet Pons, soprano
Marco Evangelisti, piano

Non ti scordar di me
Napolitanes, àries d'òpera i ro-
mances de sarsuela

Preu: 20 euros

Palau Grans Veus
DIVENDRES, 02.02.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Piotr Beczala, tenor
Pianista per determinar

Cançons de F. Tosti i napolitanes

Preus: 30, 40 i 50 euros

Intèrprets Catalans
DIMECRES, 21.02.18 – 20.30 h
Petit Palau

Núria Rial, soprano
Albert Guinovart, piano

F. Poulenc: *Fiançailles pour rire*
M. Ravel: *Pavane pour une infante défunte*; 5 *Mélodies populaires grecques*
F. Poulenc: *Improvisation n° 15 "Hommage à Edith Piaf"*; *Improvisation n° 12 "Hommage à Schubert"*; *Air Romantique*; *Air champêtre*; *Air vif*
C. Schumann: *Er ist gekommen*; *Liebst Du um Schönheit*; *Das Veilchen*
F. Mendelssohn: *Im Herbst*
Op. 9-V; *Winterlied Op. 19-a III*; *Wenn sich 2 Herzen scheiden*; *Neue Liebe*; *Rondo Capriccioso, Op. 14*
E. Toldrà: *Camins de fada*; *Cançó incerta*; *Cançó de l'amor que passa*; *Les garbes dormen al camp*; *Cançó de passar cantant*

Preu: 15 euros